

Konfirmandtale – til Oliver Damkjær og Isabella Donsbak

Langø kirke 15. august 2021

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Til nogle, som stolede på, at de selv var retfærdige, og som foragtede alle andre, fortalte Jesus denne lignelse: »To mænd gik op til templet for at bede. Den ene var en farisæer, den anden en tolder. Farisæeren stillede sig op og bad således for sig selv: Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere, eller som tolderen dér. Jeg faster to gange om ugen, og jeg giver tiende af hele min indtægt. Men tolderen stod afsides og ville ikke engang løfte sit blik mod himlen, men slog sig for brystet og sagde: Gud, vær mig synde nådig! Jeg siger jer: Det var ham, der gik hjem som retfærdig, ikke den anden. For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.«

[Lukasevangeliet 18,9-14](#)

Kære Oliver og Isabella, kære forældre, kære familier, kære menighed.

I gamle dage var konfirmationen bogstaveligt overgangen mellem barn og voksen.

Med konfirmationen sluttede 7 års skolegang, og så gjaldt det for pigerne om at komme i huset på en gård eller et hus i byen. Og for drengene om at få komme ud og tjene i landbruget. Det rettede konfirmationsgaverne sig også efter: pigerne fik en kommode og drengene et karlekammerskab. Som de kunne have med.

Sådan er det ikke mere, hverken med at skulle ud og tjene eller med gaverne.

I dag forventes det, at man skal have en uddannelse, og som tager lige så lang tid, som du hidtil har gået i skole.

Og det er jo godt, at man uddanner sig mere i dag.

Men det gør det også sværere, for der er så mange skoler, uddannelser og retninger, at det kan være svært at vide, når man kun er 14-15 år, hvad man skal vælge og satse på. Og det er ikke sikkert, at man rammer det rigtige første gang, og samtidigt kan vi også skifte interesser og ambitioner undervejs.

Men alt det skal jeg jo ikke kloge mig på her, det skal du selv finde ud af med dig selv, med dit hjerte og din hjerne og med gode råd fra jeres forældre og andre kloge voksne.

I dag bekræfter I den tro, som I blev døbt på som lille barn.

Isabella blev døbt i Tillitze kirke 2. september 2007 af Michael Foersom og Oliver blev døbt 26. januar 2008 her i Langø kirke af Anne Birgitte Villadsen.

Når jeg nævner det, er det fordi dåb og konfirmation hører uløseligt sammen. For da I blev døbt, kunne I ikke selv svare

Men i dag kan I og skal I selv svare.

Selv erklære, at I ønsker fortsat at forstå jer som kristne mennesker, ja, det lyder så højtideligt, men jeg ser det som at I bekræfter en kontinuitet, en lige linje, en tradition, fra jeres forældre, bedsteforældre, oldeforældre, ja, og vi kan gå ca. 1000 år tilbage her på egnen, hvor hver generation af ny mennesker blev døbt i Faderens, og Sønnens og Helligåndens navn.

I sprænger ikke kæden. I fører den videre.

Det er godt.

Men det er ikke kun godt for traditionen. Det er også godt for jer, for jeres personlighed og karakter.

For det har betydning, den gang i dåben da Gud sagde Gud til hver af Jer, at han er med os alle dage ind til verdens ende. Gud er med hver af os i et og alt, hvor man mindst aner det.

Og det er ikke mindst vigtigt i disse tider med stort pres på unge mennesker. Der skrives så meget på de sociale medier, og I følger uden tvivl med og hvem lader sig ikke påvirke af det, de ser, og læser og der snakkes om?

Her tror jeg dåbens og konfirmationens ord kan være en hjælp, ja, det håber jeg da. For her i kirken får vi alle en dimension som går helt på tværs af de sociale medier. Her får du at vide, at du har en forbindelse op ad, til én som altid er med dig, uanset hvad der ellers sker.

Når vi ser en hund ved stranden, og den har været ude i vandet, så kommer den ind og så ryster den vandet af sig. Så skal man ikke stå lige ved siden af, for så bliver man

våd. Men jeg tænker tit på hundens rysten alting af sig, som noget vi også bør tage til os.

Der er så mange pligter, så mange opgaver, så meget stress, så meget sladder og snak, og så skal vi, så skal I, lære at ryste det af sig. Ikke ved at gå i vandet og ryste pelsen som en hund, men åndeligt, ryste det af sig, lægge det fra sig, glemme det, men selvfølgelig ikke glemme pligterne og opgaverne og lektierne, men alligevel kunne leve frimodigt og friskt uden at lade sig tynde af, hvad andre synes om én.

Ryste verden af sig, ja, det skal vi lære, og det kan vi bedst lære ved at have et ankerpunkt uden for verden, som gør alle vores daglige fortrædeligheder små og smålige.

Måske er det svært med trosbekendelsen, med synd og forladelse, og med Fader, Søn og Helligånd, men det skal aldrig forstås på én gang. Det er noget man tygger på gennem hele livet.

Jeg kommer ofte på besøg hos ældre mennesker, og jeg besøgte lang tid en dame på over 90 år, som altid havde gået i kirke, men ikke kunne mer, derfor kom præsten, og hun spurgte meget ærligt og frimodigt om mange ting, og også om alt det hun aldrig rigtig havde forstået. Og på en måde var det som en dåbssamtale, selvom hun var +90. Vi bliver aldrig klog på det. Vi skal tænke over det hele livet.

Så at I ikke forstår alt, eller ret meget, af kristendommen i dag, det har I fælles med rigtig mange mennesker, ja, med ALLE mennesker. For vi bliver jo aldrig fuldt vidende om liv og død.

Frygt ikke, tro kun – har Oliver valgt som konfirmationsord, og det siger jo sådan set alt. Tro, hav tillid, mød verden med oprigtighed. Lad dig ikke martre af frygt.

Det har vi hele tiden brug for.

For en uges tid siden slog lynet ned i Tillitze kirke, og med en voldsom kraft, som man knap kan fatte.

Så bliver man lidt bange, for pludselig opdager vi, at naturen kan være nådesløs og usentimental. Havde vi været tæt på kirken, kunne vi have mistet livet. Men frygt ikke!

Jeg bliver nogle gange mest religiøs af at se op i verdensrummet på en stjerneklar nat. Og se op på de milliarder af stjerner, der farer omkring. Så kan jeg nogle gange godt gribes af frygt; ja.

Også fordi - så vidt vi ved - opstod universet og jorden tilblivelse ved et Big Bang for 4-5 milliarder år siden. Universet er så kæmpestort og udvider sig hele tiden. Vores solsystem er kun en bittebitte del af det alt sammen. Og indenfor vores bittelille solsystem er jorden ultra-mini-mikro-bitte-lille. Og jorden har mange gange været udsat for store katastrofer fra voldsomme vulkanudbrud til meteornedslag, der udryddede det meste liv. Sammenlignet med det var lynet i Tillitze ingenting.

Tænk også på, at i dag lever kun få procenter af alle de arter, der har levet på jorden.

Faktisk burde der slet ikke være liv på jorden. Det er der ingen andre steder, af hvad vi ved. Universet er bare golde stenklumper og gasarter der farer rundt mellem hinanden. Bortset fra JORDEN! Den grønne planet. Det eneste sted i universet med ånd og atmosfære.

Og at der så er opstået menneskeliv, intelligente væsner som os, det er statistisk vildt usandsynligt. Det opfatter jeg som et mirakel. Videnskaben kalder det vist en tilfældighed. Men jeg ser det som Guds skabelse og omsorg for os, jeg bliver religiøs af det, og må ty til religionen for at give det mening.

I dåbsløftet sagde Gud til os: Jeg er med jer alle dage ind til verdens ende. Selv i kristendommen regner vi med, at det hele slutter en dag, at verden har en ende, lang tid efter, hver af os, skal herfra.

Så derfor skal vi glæde os over livet, ikke lade os opsluge af småting og sociale medier, men hele tiden bevare perspektivet, udsynet, storheden ved at være menneske på en grøn planet mellem gode mennesker.

For det handler livet også om, altid at give det gode en chance, altid tro på det gode, at verden og Gud vil dig det godt.

"Alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod Jer, det skal I også gøre mod dem". Det er Isabellas konfirmandord og viser hen til, at vi lever i fællesskab med hinanden og

skal gøre mod andre, som vi selv vil behandles af dem. Vi er indfældet med hinanden i vores liv og skal se os selv i de medmennesker, vi færdes i blandt.

I den tekst jeg læste op efter første salme, denne søndags tekst, får vi at vide, at det ikke gælder om at møde op i kirken eller templet og så kunne aflire en lektie eller bede i alles påsyn. Det gør ikke mennesket retfærdigt.

Tværtimod gælder det om at have troen med i hjerte, i sit indre, som en skat ingen kan tage fra dig.

Med troen får vi et indre panser til at klare verden omkring os, en indre kraft til at modstå verdens fristelser og forførelser.

Troen ligger i det indre, og derfra styrker den dig og enhver som tror.

Vi kan aldrig nøjes med det ydre, med at synes og ligne. Selvom det er vigtigt også være pænt klædt på som du i dag, så møder Gud os alligevel altid i det indre, det er dér det sande menneske skal findes.

Har man troen med og frygter ikke, ja, så kan vi som hunden på stranden ryste mange sorger af os, og i hvert fald al smålig snak og sladder. Lad det aldrig bide på Jer. Vær stærk i troen, i karakteren og sindelaget, og så kan intet vælte Jer.

Det er mine ord til Jer i dag, Oliver og Isabella!

AMEN